

Ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva azonban ismeritek és látjátok őt. Uram, szólt közbe Fülöp, mutasd meg nekünk az Atyát! Ez elég nekünk. Jézus így válaszolt: Már olyan régóta veletek vagyok, és nem ismersz engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát is. Hogyan mondhatod hát: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem? A tanítást, amit hirdetek nektek, nem magamtól mondom, és a tetteket is Atyám cselekszi, aki bennem van. Higgyetek, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. Ha másképp nem, legalább tetteimért higgyetek.

Igen, szóval az Atya egy kora harmincas éveiben járó, aszkéta alkatú, mélyrelátó szemű, szokásai-
ban az átlagostól eltérő zsidó férfi.

Ó nem, hát nem a külsőt kell nézni, nem erről szól ez az evangéliumi szöveg!

Sőt, abból, ahogy Jézus kérdezi Fülöpöt, az is kiderül, hogy nem elég régóta együtt lenni, az ismeret-
hez valami más is kell. Nem elég kérni, hogy "mutasd meg nekünk", a megmutatott, a látott megismeréséhez még valamire szükség van.

Mi ez a még valami más? Talán a *hit*? „Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem?”

„**Higgyétek**, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. Ha másképp nem, legalább a tetteimért **higgyetek**.”

Az evangéliumnak ez a részlete azt mondja, hogy *hittel* kell nézni ahhoz, hogy ne a külsőt, a felszínt, a lényegtelenet lássuk, hanem a lényegest, a mélyértelműt, a belsőt.

A *hit* fontosságát Jézus tovább is fokozza: „*Aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket fogja végbe-
vinni, amiket én magam cselekszem, sőt...*”

De, hogy mi is ez a *hit*, amely nélkül lehetetlen megismerni az Atyát, az további elmélkedés tárgya...

Ki ne találkozott volna olyan emberrel, aki olyan jóságosan és szeretet-teljesen nézett rá egy adott, nehéz pillanatban, hogy az jutott az illetőnek az eszébe: az Isten szeretete sugárzik ebből a szem-
párból felém?

Hogy képes-e élni a „hit” az emberekben, ahhoz hozzájárulhatunk azzal is, hogy hitet-ébresztően
nézünk rájuk. Hisz ezért jött Jézus: „... ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is
bennünk legyenek, ... én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek...” (Jn 17,21-23)

Pantó Eszter, Solymár